

nye Foretagende og dets unge Ophavsmand ved et Tilbud om at indtræde i dets Direktion.

Ivan var ikke videre glad ved dette diplomatiske Hverv. Han plejede ellers ikke at lade det skorte paa Dristighed, naar det galdt om at virke for Per (han havde et Par Gange saa at sige ladet sig kaste ned af Folks Trapper for hans Skyld), men den gamle Oberst indgød ham en særegen Respekt. Han kendte hans lille blussende Skikkelse fra Gaden og havde hørt om hans Opfarenhed og hensynsløse Væsen. Dyhring, hans Nevø, havde leende fortalt, at han endnu var aldeles rasende, naar han hørte Pers Navn.

I sin Forlegenhed betroede Ivan sig til Onkel Heinrich, der plejede at være hans Raadgiver i vanskelige Tilfælde, og som da ogsaa efter en Del Ophævelser lovede at give ham en Haandsrækning.

„Jeg skal se, hvad jeg kan gøre. Jeg kender jo en Smule til denne Bjerregrav. Har gjort ham nogle Smaatjenester af og til. Jeg skal give ham en Vink, saa han bliver medgørlig. — Kan I forlange mere?“

Der var det Gran af Sandhed i hans Skryderi, at han virkelig stod i en Art Forbindelse med Obersten. Ihvorvel han aldrig selv vilde være ved det og hans Familje af den Grund lod uvidende derom, drev nemlig den foregivne Nabob en beskeden Kommissionsforretning, af hvilken han tildels levede. Blandt andet var han Agent for et engelsk Firma i Jern- og Staaldragere, og i denne Egenskab fremstillede han sig regelmæssigt et Par Gange om Aaret for Obersten med sin Priskurant.

Et Par Dage efter Samtalen med Ivan søgte han paany sin Kunde. Efter at have maattet vente en halv Time ude i Forstuen fik han endelig Foretræde og